

ZARZĄDZENIE

Dnia 17 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Dnia 17 lutego 2022 r. Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem skazanego S. K., sygnalizującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKzw 339/25, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2025 r., sygn. akt VIII Kow 291/24,

wniosek skazanego zgłoszony w trybie art. 9 § 2 k.p.k. o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.) pozostawia bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skazany S. pismem z dnia 20 października 2025 r. złożył wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizując potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKzw 339/25, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2025 r., sygn. akt VIII Kow 291/24, z uwagi na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazał, że w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie zasiadał sędzia X. Y., powołany na urząd sędziego ww.

Sądu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.3), której pozycja ustrojowa, sposób ukonstytuowania, powołanie składu oraz funkcjonowanie powodują, że nie jest to organ niezależny od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu zadań określonych w art. 186 Konstytucji RP, co prowadzi do fundamentalnej wadliwości powołania sędziego X. Y. na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, a w konsekwencji brakiem statusu sędziego tego Sądu.

Jak wskazuje się w literaturze: „instytucja wznowienia postępowania – z uwagi na podstawy wznowienia wskazane w przepisach art. 540–540b – ma zastosowanie głównie do postępowań zakończonych prawomocnym orzeczeniem rozstrzygającym o odpowiedzialności karnej. Ponadto dopuszcza się wznowienie postępowania co do orzeczeń, które w inny sposób rozstrzygają o istocie procesu. (...) Ustawowe pojęcie «orzeczenie kończące postępowanie sądowe» jest zwrotem szerszym niż używane w orzecznictwie określenie «orzeczenie rozstrzygające w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego». Decydujące znaczenie ma tu charakter danego orzeczenia co do jego skutków prawnych. Muszą być one ostateczne i definitywnie zamykać rozpoznanie danej merytorycznej kwestii w nurcie zasadniczym, ubocznym albo następczym procesu” (D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2025, teza 4 do art. 540). Gdy chodzi o postępowanie wykonawcze, to zgodnie przyjmuje się, że „wznowienie postępowania jest możliwe co do postanowień wydawanych w toku postępowania wykonawczego tylko w takim zakresie, jaki wykracza poza możliwości ich reasumpcji w trybie art. 24 k.k.w.” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16, OSNKW 2016/7/46, LEX nr 2075753*). W tym kontekście należy stwierdzić, że oczywiste jest to, iż orzeczenie w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary może być zmienione w każdym czasie, o ile tylko ujawnią się okoliczności uzasadniające potrzebę jej udzielenia, a zatem postępowanie zakończone postanowieniem o odmowie udzielenia przerwy nie może być przedmiotem postępowania wznowieniowego (zob. D. Świecki, *ibidem*, teza 4, pkt 13). Z tego względu inicjatywę skazanego należało uznać za niedopuszczalną w tym przedmiocie.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[J.J.]

[r.g.]